

Шошевъ

Огладнѣхъ ли, дѣдо Хаджия?

Богатъ човѣкъ, но голѣмъ скжперникъ е дѣдо Хаджия. Не се задържа ратай при него. Когото спазари, месецъ не достоява. И какъ да стои — гладно стои ли се? Че дѣдо Хаджия за госба пари не харчи, то се знае, но свиди му се, та и хлѣбъ не дава.

Отъ два дена у него е малкиятъ Дичо. Пазарилъ го е говедарче да му бжде. Тая сутринъ го изпрати да му пасе говедата, а нито му даде да си похапне, нито му тури поне парче хлѣбъ въ торбиката.

А Дичо още когато спѣше, осѣщаше че е гладенъ. Но щомъ му каза дѣдо Хаджия да изкарва говедата, попрегълтна си плюмката, повъртѣ се изъ двора, но не посмѣ нищо да каже и ги подкара.

Щомъ излѣзоха на поляната край селото, говедата се заловиха за зелената трева. А Дичо ги гледа и си мисли — защо ли се не ражда и хлѣба като тревата. Тогава хичъ нѣмаше да стоя ратай по чуждитѣ хора. Мисли, а глада му миръ не дава — драще изъ стомаха, като разсърденъ котакъ.

Дичо постоя, потърпя, па нададе викъ: „Дѣдо Хаджия-я-я, гладенъ съмъ“.

Хаджията чуваше но не се обаждаше. Говедарчето почака, пакъ повика, па като видѣ че никой се не обажда, остави говедата затече се къмъ кжши и